

KURENT

Izhaja 15. in 30. vsakega meseca.

Naročnina znaša letno 24 K, pol letno 12 K ter se pošilja na upravišтво „Kurenta“, Marijin trg 8. — Rokopise sprejema uredništvo „Kurenta“ Marijin trg št. 8.

Posamezna številka velja 1 krono.

Leto II.

V Ljubljani, dne 30. marca 1919.

Št. 6.

Mirovna konferenca po italijanskem receptu.

Risal France Podrekar.

„ . . . in ti dobri moj Jugoslovan, vzemi preostali košček tvoje pogače, . . . pomazana še z našimi najiskrenejšimi simpatijami . . . !“

Postna.

Ti najlepša med ženami,
slušaj me nocoj:
Ah, poglej me, pridi k meni.
naj bom vitez tvoj!

V zvezdah se srebrnih bliska
polnočno nebo,
in neznane, temne želje
mi srce peko.

Hrepenje sladko vodi
me v tvoji beli stan --
dekle drago, raj odpri mi,
naj pogledam vanj!

Ljubica.

Blesteča moja ljubica,
opojen čar je tvoj,
srce radostno trepeta,
ko sam sedim s teboj.

A včasih, kaj, da mi zblediš,
življenja v tebi ni;
vsa tiha pred mano stojiš
brez kapljice krvi?! —

Blesteča moja ljubica,
oj, vinska kupa ti;
kako tesno je sred srca
če v tebi »strupa« ni —!

Fr. Stariha.

Pisma Matije Pohlina.

Nič posebno zadovoljen ni vstal starinar Matija od zajutrka, ki mu ga je pripravila stara Micika. Šel je skozi duri, zmajeval z glavo in premišljeval:

„Je že res, da je sladkor drag, ampak grenka kava je zato najslabša in najdražja stvar na svetu. E, moja rajnica mi je skuhala žgance in jih zabelila, da so se svetili ocvirki kot ščurki v masti. E — e —“

Obrnil se je in zavpil, ker Micika je bila hudo gluha, tele pomembe in krilate besede:

„Grenke kave pa nikar več, Micika! Jutri mi boš ocvrla klobaso, čeprav je petek. Postil sem se danes.“

Matija ni pogledal Mickinega obraza in ni čakal njenega odgovora temveč se je hitro pomaknil v štacuno, kakor je imenoval prostor, ves našarjen s črvi-vim pohištvo in prašnim drobižem in starimi knjigami. Odprl je vrata in se ozrl po sosedah, debelih babnicah, po Ljubljani, tekoči tik pred njim, po vrabcih, ko so se ženili in vreščali po mladih kostanjih, cvetočih in košatih.

Takrat je prišel poštni pot in mu je vročil drobno pismo.

„Tole bo, mislim, za vas, gospod Pohlina.“

„Bomo precej videli“, je dejal starinar in pogledal skozi očala na naslov: „Gospod Matija Pohlina v Ljubljani.“ Počasi ga je preslovkal in potrdil:

„Kar prav je! Zame je, čeprav ne vem, kdo mi piše.“

Zaprli so duri in sedel za mizo. Počasi je odpiral pismo, ga poduhal, ker je dišalo po zelo prijetnih stvareh, in je začel brati:

„Ljubi, preljubi Matijče!“

Starinarja je spreletelo gorko po vsem telesu. Pogledal je okrog sebe, se prijel za nos in se počrčal za ušesom. Ko se je prepričal, da se mu ne sanja, je prebral še enkrat: „Ljubi, preljubi Matijče!“ In je nadaljeval izgovarjaje besede zlogoma in s predarkom:

„Bodi pozdravljen iz mojega veselega srca, ti fant, bodi pozdravljen od solnca do zarje in skozi viharje, ker si tako golant. Bodi pozdravljen čez trate zelene, čez njive ognjene, kjer ječmen zori in moje srce k tebi hrepeni. —“

Starinar je osupel prenehal v branju in se je zasmehljal:

„Salamiška cajna, to pa ni, karsibodi! To so občutki! Krasni fant! He-he-he! Ne vem, če sem ravno tako krasen, in fant tudi nisem več, ker sem že pet let vdovec.“

Pri tem se je prijel za okrogle, rdeče izrastke, ki so mu za ušesi in po pleši in nad očmi silili iz rjave in stare kože. Vstal je celo in se postavil pred zrcalo kolikor mogoče mladeniško in ponosno. Zagledal se je v svoj obraz, se prvi trenotek namrdnil, a potem se je ublažil in smehljaje izpregovoril: „Ne rečem, da bi ne bil lahko za spoznanje lepši. Ta le nos, ki udarja že malo na bakrenasto, navadno ni všeč mladim dekletom. No seveda so tudi lahko izjeme med njimi. Mogoče sem pa kakšni ravno zaradi nosu všeč. Tudi ta-le „bulce“ po glavi bi lahko izginile, pa silijo iz mene kakor gobe iz gnoja, no, seveda, hm, hm —.“

Starinar se je pogladil po pleši, je zopet sedel in začel brati:

„Zares, ljubi Matijče, ne morem ti povedati, kako strašno sem vate zaljubljena. Tako te imam rada, da bi te kar pojedla. Ali ti mene ne? Ni drugače, kakor da se midva vzameva, če ne letos pa enkrat drugič. Zdaj pa pridi, golobček, in ponesi to pisemce čez vse griče do bele Ljubljane, kjer je moj ljubi Matijče.“

Tvoja Nežika.

Starinar Matija Pohlin je bil še huje razburjen in prijetno vznemirjen in očaran. Vsa kri mu je bušila v lica in nos je temno posinjel in gobice okoli ušes in čela so se rdeče pobarvale in zagorele. Zopet je vstal in se pogledal po rejenem, debelem trebuhu.

„He-he, presneta reč, to pa ne vem, kako bi šlo, Nežika! Lahko da si prav imenitno dekle, ampak takšen medved kakor sem jaz bi bil vseeno prehud grižljaj zate. He-he! Ti presneta Nežika!“

Pogledal se je iznova v zrcalu, nekako zadovoljno se je pobožal po napetih, zabuhlih licih ter je zažvižgal. To pa se je zgodilo zmeraj samo takrat, kadar je bil starinar najboljše volje.

„He-he, pisemce čez vse griče, kjer je moj ljubi Matijče! O ti Nežika porredna, kaj si vse ne izmislil!“

Vse tisto dopoldne se je starinar kar naprej nasmihal, postajal pred zrcalom in nabiral obraz v najprijetnejše gube. Opoludne pri obedu pa je vprašal kuharico Miciko, ali bi šel k Nežiki v vas ali ne?

Odgovorila mu je, naj gre rajši k sveti Katarini po pravi um in pamet.

* * *

Drugi dan je bil starinar Matija najboljše volje. Za zajutrek je imel klobasico in zdaj se je že oziral, če nima poštni pot zopet pisemca zanj. Tisti dan ni bilo nič, pač pa je prejel koncem tedna dražestno dopisnico s „tisoč poljubčki mojemu Matijčku“.

„O jejjmine, jejjmine, to so občutki, to je ljubezen! Ampak — le to bi rad vedel, odkod me pozna ta predelana Nežika!“

Tisti dan je stopil k brivcu, dal se je počesati in je tudi povprašal po hudičevem olju za svoje gobice. Na pragu mu je poštni pot zopet izročil zaljubljeno pisemce, ki se je začelo: „Dragi moj fantek! Bodi mi poljubljen stotisočkrat, ki te bolj ljubim od nebeških vrat, ki te najbolj rada imam, ker te v svojem srcu

Risal Henrik Smrekar.

zapisanega imam“. Končavalo se je z zahvalo za njegovo ljubko pisemce.

„He, ta pa ni prava! Kapa kosmata, pogorel sem! Saj nisem pisal pisma Nežiki! Zakaj ga nisem! Hov, hov! Me je že nekdo prehitel.“

Zmajal je z glavo in se počehljal:

„Matija, smo že tam! Z Nežiko ne bo nič, ampak kdo pa je tisti Matija Pohlin iz Ljubljane, kateremu so namenjena Nežikina pisma? Kdo pa je?“

Stari starinar se je grabil za čelo in ušesa. Ker je stvar v resnici kočljiva, zato se oddahnimo nekoliko!

* * *

Tam v ulici blizu Šentjakoba pa je stanoval v stari hiši neki zaljubljen študent. Od same ljubezni se ni maral učiti, ampak je mislil samo na prekrasno izvoljenko svojega srca. Pisal ji je sama strašno zaljubljena pisma, ampak več pol dolga in polna strastnih občutkov in zlatih srčec, srebrnih zvezd in sladkih nebes.

Na vsa ta tolikanj lepa in bridka in milo občutena pisemca pa ni dobil nobenega odgovora. Že več tednov ne. V Moravčah je živela njegova lepa in nezvesta ljubica, tam pod sveto Limbarsko goro je bilo tisto nesrečno srčece, ki je ubogemu študentu tako žalost storilo.

„Še danes grem v Ljubljano,“ je navsezadnje sklenil zavrnjeni ljubimec, „ne, ti moravska punica pa že ne boš mene za nos vodila, mene že ne!“

To izreče nesrečni dijak in že steče na ulico in

Pisar Suša se je naveličal življenja in si je s pasom preščipnil nit življenja.

jo udari naravnost za Ljubljano, in tam kjer je ta slavna reka zelena in globoka, polna povodnjih mož in Uršk, tam se ustavi, že dene nogo čez debelo leseno bruno, ki je tam za ograjo, kar zasliši za seboj čudne besede:

„Na, Matija Pohlin, pismo od tvoje Nežike!“

Obrne se dijak v zadnjem trenutku, — že je bil visel v zraku med življenjem in smrtjo — ujame se in plane proti poštnemu potu, ki je izročal drobno, rožno pisemce od njegove Nežike debelemu in grdemu dedu.

„Jaz sem Matija Pohlin“, zakriči dijak, „meni gre pismo.“

Tako sta se pričkala srdita moža in se hudo gledala, no, potlej se stari starinar potolaži in reče:

„Pa recite, odkod je pismo?“

„To je pismo od moravske Nežike, od tiste, ki sem ji obljubil, da jo vzamem, in zaradi katere bom skočil v Ljubljano, če me je zapustila.“

Teh besed pa se je starinar, lahko rečem, gromko ustrašil. Pri tisti priči mu je izročil pismo in vsa pisma, kar mu jih je poslala Nežika.

„Glejte si no, jaz pa sem mislil, da je vse to zame“, je dejal starinar, „ker se tudi za Pohlina pišem“, in je šlebedral pred dijakom. Seveda dijak Matija Pohlin ni poslušal, ker je tisti čas požiral zaljubljene besede svoje Nežike. In potlej sta šla spoštovana moža na bokal starine in sta pila na zdravje moravškemu dekletu.

Našim sosedom.

*Sedaj nam je žal, da premalo smo vas
natokli, ko srečali smo se na Soči,
in vendar smo dali vam jasen dokaz,
kako se odločil bo boj naš bodoči.*

*Mi bili smo narod sužnjev takrat
a vi ste bili narod svoboden,
moril nas je bič in trpljenje in glad —
in vendar izid je bil za vas neugoden.*

*Dve leti ste čakali. Čas je bil drag
In koliko bilo je šuma in hruma,
in koliko v časnikih bilo je zmag —
toda za zmago je treba poguma.*

*Poznali ste dobro naš pravi obraz —
in kjer smo mogli — smo vam pomagali,
saj čakali vsi smo svobode od vas
in radi bi bili vam roke podali.*

*Vsi upali so na vaš prvi napad,
da kazen prinesel vseh nemških bo grehov,
o koliko vi ste prevarali nad —
ker brez idealov ni, bratje, uspehov.*

*Vi gledali ste, kako pal je Balkan,
kako zgrudila se Črna je Gora,
in ko pri Verdunu bil boj je strašan,
vi čakali ste brez boja, odpora.*

*Nazadnje izdali ste lastni svoj dom
na begu sramotnem tja proti Piavi,
tako doživeli ste lasten polom
in svetu ste govorili o — slavi.*

*Mi smo odšli, ko prišel je naš čas,
razbili smo stari krivici podlago,
in kar si priboril je narod za nas —
to vi prisvojili ste sebi za — zmago.*

*Poznamo vas dobro — pozna vas svet,
D' Anunzio lahko vas v pesmih opeva
junaštvo si lahko izmišlja poet,
a zajec nikdar ni močnejši od leva.*

*Mi pač smo želeli vaših si zmag,
ki bile prinesle bi zmago svobode,
a kje je zaveznik in kje je junak,
ki čaka, kdaj brata zavrato zabode.*

*O mi krvavimo iz tisočev ran,
ker bili smo se okovani v okove,
od boja utrujena naša je dlan —
a mi verujemo v nove rodove.*

*Vi smejete se, ker ne moremo zdaj
in ker ne smemo tako govoriti,
kot smo govorili na Soči nekdanj —
a kar še ni — to se more zgoditi.*

*In ker zahtevamo svojo posest,
vi pravite, da smo neumni barbari,
o saj ste čutili našo suženjsko pest —
poskusile, kako svobodna — udari.*

*Trst, Reka, Gorica, Primorje, še več,
zato smo se bili takrat na Soči,
če hočete, da odločuje naj meč —
ni dvoma, kako se boj ta odloči.*

O ta april . . .

Italijanski globus, ali zemeljska obla po laški domišljiji.

Risal France Podrekar.

Gospod Kokotar vam je znan,
odkar imel je radi nog
dōma prepir — gre rad okrog,
je krajši dan.

Povsod budi se že pomlad,
pomladni dan tako krasan
izvabi marsikaj na plan,
vsak je rad mlad.

Gospod Kokotar hodi rad
pod Tivoli, zdaj sem, zdaj tja,
in tam se deklicam smehlja,
saj je pomlad.

Glej tam ob parku dvoje dev
sprehajati se v enomer,
Kokotar sluša vsak večer —
tam — ptičev spev.

Nekoč celo mimogrede,
recimo, da ni bil slučaj,
je videl zapeljiv smehlja —
no, kaj se ve!

In drugi dan, glej pismi dve,
obe njemu namenjeni,
na enem „Velecenjeni“
na drugem le: P. T.

Obe želita „rendevous“
ta v Zvezdi, druga v Tivoli
obe zvečer, ko se zmračí
na prvega! Ju-hu!

Gospod Kokotar venomer
premišlja, kaj naj naredi,
da šel bi na obe strani,
na en večer . . .

Pa težko vsem se ugodi.
Ko se je bližal prvi mrak
nameril je že svoj korak
pod Tivoli.

Nič tu? . . . Nič tam? Kako je to?
Odhitel v Zvezdo je nazaj
Prišel prepozno je! — A zdaj?
Kaj in kako?

Odšel je v krčmo in je pil
in zdravil svojo srčno bol
izpil en liter je in pol —
bil je — april.

„ . . . Če se pomisli, da je treba enega samega sunka . . . “

Misli.

I.

V Zagrebu borza, to lep je napredek,
zdaj spoštoval nas bo svet,
Jugoslovan bo imel kak obedek,
Žid pa svoj masten obed.

II.

Italijani nam pravijo,
da smo barbari,
a laške kulture
Bog nas obvari!

J. B.

Tri vprašanja.

Ko je takozvana Jožefinska slana uničila celo množino samostanov, ki se niso pečali z vzgojo mladine ali kakimi drugimi dobroteljnimi, je prišel tudi v klosterneuburški samostan kapucinov ukaz, da morajo menihi zapustiti samostan v 24 urah. Še isti dan se napoti opat na cesarski Dunaj in prosi za avdijenco pri Nj. Veličanstvu cesarju Jožefu. Vladar ga milostno sprejme in opat prične apelirati na dobroto Nj. svetlosti ter prositi za ohranitev samostana. Končno pravi cesar: „Dobro, ako mi odgovorite na tri vprašanja, bom preklical ukaz.“

Opat: „Pokorno prosim, izvolite vprašati!“

Cesar: „Prvič: Koliko je daleč od zemlje do nebes, drugič: koliko sem jaz vreden in tretjič: kaj jaz sedajle mislim. Za rešitev teh vprašanj vam dam 3 dni odloga. Čez tri dni pridite zopet!“

Opat premišljuje že med potjo, toda pametna rešitev mu ne pade v glavo. Domov prišedši pove stvar svojim bratom, ali vsi skupaj niso uganili ničesar. Polotila se jih je črna skrb, ki je puščala posledice v kuhinji; vsled tega se samostanski kuhar brat Evstahij osmeli in pri kosilu stopi pred vso zbrano samostansko gospodo in jo nagovori: „Prečastiti patri, častiti kleriki! Kako to, da se zadnje dni tako neradi poslužujete dobrot mojega izdelka, saj vendar nisem izpremenil metode svoje kuharske umetnosti.“

„Imamo skrbi, zato nam ne gre nobena jed v slast.“

„Smem morda vedeti, kaj se je zgodilo?“

„Eh,“ zareži pater prior, „tri vprašanja je treba rešiti, katerih pa menda tebi ne bomo zaupali.“

„Kdo ve, včasih smo pa kuharji tudi kaj vedeli.“

Prijazni pater prior mu pové vprašanja.

Pri večerji istega dne se priglasí kuhar pri svojem opatu.

„Prečastiti oče, vprašanja sem rešil.“

„Dobro, povej!“

„Oprostite, rad bi šel sam do cesarja; samo prosil bi vas, da mi posodite svoj opatovski habit (kuta), kadar pojdem.“

„Dobiš ga, toda jutri je zadnji dan.“

Drugi dan sprejme cesar klosterskega poslanca.

„No, kako daleč je od zemlje do nebes?“

Kuhar: „Veličanstvo, devet ur.“

Cesar: „Zakaj?“

Kuhar: „Kristus je umrl ob 3 uri popoldan. Preden je izdihnil svojo dušo, je rekel desnemu razbojniku: Še danes boš z menoj v raj. Torej sta bila opolnoči v nebesih; od 3 ure do polnoči je 9 ur.“

Cesar: „Dobro. Koliko sem jaz vreden.“

Kuhar: „Veličanstvo, kakih 25 goldinarjev.“

Cesar: „Zakaj tako malo?“

Kuhar: „Kristusa so prodali za 30 goldinarjev, vi boste za 5 manj.“

Cesar: „Zadnjič: Kaj sedajle mislim?“

Kuhar: „Veličanstvo, mislite, da govorite z opatom klosterneuburškim, toda motite se, z njegovim kuharjem govorite.“

Tako še dandanes stoji klosterneuburški samostan. Žvan.

Odlomek iz neke dvorne kronike.

„... in ker so kneginjo sumničili, da se hoče ravnati po znamenitih vzgledih, je dal knez pred njena vrata postaviti stražo, sestojeko iz dvanajstih telesnih gardistov! — Toda glej! Neki dan je kneginja — pobegnila z vso dvanajsterico!“

Risal Pr. Podrekar.

Hugo Zathej, basist slov. opere.

Iz nekega slovenskega časopisa.

„... nato je s sekiro upihnil luč mladega življenja.“

Predzgodovinska najdba.

Pri gradbi neke železnice so južno od sela Ščurkovo v Sibiriji našli v zmrzli ilovici okostje policijskega komisarja iz ledene dobe. Poleg okostja je ležala iz mamutove kosti izrezana sablja, jako umetno napravljena pikelhavba iz lobanje dr. Šusteršiča, pardon, belega medveda in orožni pas iz kože morskega psa. Dragoceno najdbo je bivša carska ruska vlada podarila bivšemu policijskemu muzeju na Dunaju.

Priloga Kurentu.

Leto II.

V Ljubljani, dne 30. marca 1919

Štev. 6.

Vedno v službi.

Urednikova žena bere možu dolge levite in konča z besedami: „No, ali imaš sedaj zadosti?“

„Ne,“ odvrne mož, „tvoja pridiga daje le 300 vrst, a jaz jih potrebujem 350!“

Lep honorar.

— Tako, tvoja povest izhaja. Lepi uspehi. Koliko dobiš?

— Ničesar! Toda svojo zaroko ali smrt lahko objavim gratis.

Borzijanska turistika.

Korenčan: O Binkoštih sem posetil Julijske alpe.

Lavrenčič: Kako se ti je godilo?

Korenčan: Kakor akciji!

Lavrenčič: Kako? Zakaj?

Korenčan: Ino, najprej „sem šel gor“, potem pa sem padel.

 *Citajte neodvisen
radikalni dnevnik
„Jugoslavijo“!*

Modni salon
MARIJA GÖTZL v Ljubljani
Židovska ul. 6 – Podružnica Židovska ul. 7
priporoča najnovejše
 **damske svilene
klobuke in čepice**
v največji izberi.

Popravila svilenih klobukov.
Popravila slamičkov.

Dr. Bogumil Vošnjak:
**Poglavje o stari
slovenski demokraciji.**
Z epilgom dr. N. Županića.
Iz angleščine preložil ing. V. Zupanc.
V Ljubljani 1919.
Natisnila in založila Zvezna tiskarna.
 Cena 2 kroni.
Dobiva se v vseh knjigarnah kakor tudi v
upravnishtvu „Jugoslavije“.

Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, sporede, tabele, račune, kuverte kakor, tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

==== računske zaključke ====

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje okusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruge, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Vizitke priporoča Zvezna tiskarna
Ljubljana, Stari trg 19.

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE
PISEMSKI PAPIR
ŠOLSKE POTREBŠČINE
MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

Premier magasin spécial de
gants et de parfums.

O. Bračko, Ljubljana
DUNAJSKA CESTA 12.

Feliks Potočnik

Šelenburgova ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Jstotam se obračajo in moderni-
zirajo obleke za dame in gospode
:: po najnovejši modi. ::

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Vsakovrstne slamnike

za gospe, deklice, dečke in gospode, od pri-
prostih do najfinejših, priporoča gospodom
trgovcem in slav. občinstvu za obila naročila.

Fran Cerar tovarna slamnikov v Stobu,
pošta Domžale pri Ljubljani.

Cene kakor temu času primerno nizke. Postrežba točna.

Modni salon

Stuchly-Maschke, Ljubljana

Židovska ulica 3 — Dvorski trg 1

priporoča veliko izbiro svilenih klobukov
in čepic za dame in deklice.

Sprejemajo se tudi raznovrstna popravila
po zmernih cenah.

Med staro šaro.

Spisal Bogdan J. IZ.

Noetova barka.

Prav dobro se še spominjam onega dneva. Bilo je v prvih pomladanskih dneh, ko se je sv. Jurij vračal na „Zelenem belcu“ v deželo.

Bil sem takrat v tretji šoli, to je tam, kjer začno razodevati skrivnosti grškega jezika.

Imeli smo ravno grško uro. Jaz in moj sosed sva se dolgočasila na vse pretege med razlago in izvajanjem starega gosp. profesorja. Jemali smo ravno sprego nekega glagola, kar pa je bilo za nas vse skupaj zadnja skrb. Nekaj časa sva se zabavala midva s tovarišem na ta način, da sva metala stare krušne drobtine med svoje součence, ki so od dolgega časa zehali tako široko, da se jim je videl zajutrak na dnu želodca, in kimali kot včasih premakljive tarče v Tivoliju.

Kar naenkrat se pa spomni tovariš, da bi bilo dobro izplačati naša dva sošolca, ki nista bila pri matematični šolski nalogi, ki smo jo pisali poprejšno uro, kolegijalna, to se pravi, da nista dala nama naloge prepisati, vsled česar sva jaz in moj tovariš pisala zelo slabo, ker nisva bila v matematiki dobro podkovana.

Po kratkem premišljevanju sva sklenila, da bode najbolje, če se kaznujeta sama, to je eden drugzega, mi dva pa ju bodeva od strani gledala in se na njun račun zabavala.

Izpod sprednje klopi potegneva na rahlo zvezek tovarišu, ki je ravno graviral v klop začetni črki svojega cenjenega imena ter se tako neizbrisno vpisal v album oslov, ki puste povsod dlako kjer se povaljajo. Tovariš seveda tega pristnega posojila v svojem zvezku ni opazil, zato sva midva nemoteno iztrgala dva lista. Na prvi list napiševa sledeče:

Milar!

Kakor sem zvedel od Jeraja, je videl pri Tebi doma mojo fiziko, ki mi je zmanjkala

zadnjo uro. Omenil je še, da je videl še precej knjig, ki so imele drugačen napis kakor je pa Tvoj; zatoraj nisem in ne bom jaz nič odgovoren, če boš prišel Ti v slabo ime pri tovariših, ter imel kake sitnosti in neprilike zavoljo tega.

Pripomnim pa še enkrat, da mi je to povedal Jeraj, zato se zmeni, če se kaj hočeš ž njim in ne z menoj.

Z lastnim velespoštovanjem

Tvoj sošolec

Bogdan.

Na sošolca Jeraja sva pa odposlala pismo z isto vsebino, le da sva imeni zamenjala. Na mesto imena Milar sva vstavila ime Jeraj in namesto imena Jeraj ime Milar.

Uspeh tega pisma je bil neznansko velik in oba sta dobila lepo kazen za njiju nekolegijalno postopanje.

Ko je zazvonilo, se je odzibala Noetova barka, tako smo imenovali profesorja za grščino, iz razreda. Ime „Noetova barka“ je pa dobil zavoljotega, ker, kadar se je vseknil v svoj rdeč robec, katerega bi jaz prav zelo rabil, da bi dražil o počitnicah županove purmane ž njim, so se slišali vsi glasovi, vseh živali kakor ob dvanajstih opoldne na Noetovi barki, ko je oče Noe z ocvrtimi hrošči opice pital.

Komaj je zaprl vratar za Noetovo barko vrata, je že skočil Jeraj proti Milarju, in mu prisolil tako mastno zaušnico, da je od šolskih sten kar odmevalo, Milar sam je pa videl najmanj sedem solnc in pa vsaj polovico ljudi na Marsu. Kar zjavskal je od bolečin, a ko je videl, da se pripravlja Jeraj zopet na nov napad (to pa je sklepal iz tega, ker je Jeraj zavrtel desno roko za 180°) in šel po novo moč z roko skoraj za hrbet, je odskočil Milar nazaj in zbežal po razredu, a Jeraj za njim.

Podila sta se že parkrat po razredu, kot Hektor in Ahil okoli Troje. Zvesti gledalci, ostali sošolci, smo ju navduševali z neznanskim vpitjem in ropotanjem z

nogami. Bližala sta se proti vratom. Razdalja med obema junakoma se je vedno bolj manjšala, vsak hip bi morala biti skupaj. Že je stegal Jeraj svojo dolgo, koščeno roko, da zagradi za Absalonove lase Milarja in mu prepreči pregrešno željo uiti preganjalcu v varen kraj, skozi vrata na hodnik in odtod po stopnicah na cesto.

Med vso to divjo gonjo se je tresel strop, a svetilke ter okna so pa šklepetala kakor o pretresu. Mi gledalci smo pa tako divje vpili in vsodbujali oba pretepača, kot popolen mešani zbor ukročenih divjakov, ki je proizvajal svoje bojne himne na dirkališču v Tivoliju.

Ta nenavadni šunder je pa vzbudil radovednost Noetove barke, ki je prišla pogledat, kaj povzroča v razredu tak ropot. Pa so že bogovi tako hoteli, da je odprla Noetova barka vrata ravno v istem trenutku, ko je mislil uiti skozi nje Milar Jerajevemu preganjanju. Milar, ki je bil v polnem teku, se je zaletel z vso močjo v Noetovo barko, ki je odletela od vrat stran kot biljardna krogla po zeleni mizi in še preko nje, ako jo dregne nevesč igralec.

Noetova barka je odletela v zrak, nekaj trenutkov zaveslala po zraku, a nato se je zapeljala po hrbtu par korakov po kamenitem tlaku in se končno vstavila ob železnem držaju, a na njej sta ležala — Milar in Jeraj.

Milarju in Jeraju se pri tej čudni vožnji na Noetovi barki ni zgodilo nič hujšega, kakor da jima je srce vsled strahu bilo tako hitro, kot da bi 17 leten rekrut šteljal in klatil s strojno puško jabolka.

Z veliko težavo smo mi ostali, ki smo prav pozorno in z veliko napetostjo sledili vsemu razvitku te divje gonje in njenega veselo-žalostnega konca, podprli Noetovo barko in jo vlekli v konferenčno sobo, kjer smo jo močili z vodo. Ko smo jo zmočili do kože, in je od njegove obleke kar teklo, je končno le prišla „k sebi“.

Tisti dan smo imeli pouka prosto, in razred je polnoštevilno čestital Jeraju in Milarju na pridobljenem uspehu, a oba sta to priznanje vzela z žalostjo na znanje.

Drugi dan se je vršila kratka preiskavica. Postopali smo vsi kolegijalno, molčali smo kot potrj gramofon, nihče ni izdal nič o vzroku, zakaj da sta se obadva spoprijela.

Vkljub temu sta bila oba v nedeljo po maši povabljeni v šolo na oddih, ki je trajal od 9. ure dopoldne do 6. ure zvečer. Takrat je zagledal beli dan prvi Jerajev „tretješolski sonet“ na njegovo izvoljenko:

„Ko sem sedel devet ur v pusti ječi . . .“

Mi vsi skupaj smo imeli od tega dogodka precej koristi. Vse ure, ki jih je imela pri nas Noetova barka, so za nedoločen čas odpadle, in ko je prišla čez dva

tedna nazaj, je zavladal po razredu splošen smeh, katerega je smatrala Noetova barka za izraz veselja ob povrnitvi profesorjevi. Ta smeh pa ni veljal njegovemu ozdravljenju, temveč njegovi čudni zunanosti, katero je dobil po čudapolni vožnji po kamenitem morju. Črez obraz, po čelu, se mu je vlekla dolga mavrična lisa kot Rimska cesta po nebu v jasni, mirni noči.

Največ smeha pa je vzbudil pogled na njegovo plešasto glavo, kjer so se dvigale tri bule, ki jih je dobil takrat, ko se je hotel z glavo skozi železno ograjo na hodniku preriniti. Že koj prvi dan smo krstili vse tri hribčke z imeni „Šmarna gora“, „Golovec“ in „Rožnik“.

Pravo veselje in pritajen smeh se je pa zaslišal po razredu, ko se je zaslišal včasih glas: „Na Šmarno goro leze muha“. Oči vseh so se obrnile takrat v profesorja. Ker pa nadležen parazit le ni dal miru ter čim dalje bolj oskrunjal in delal nemir po Šmarni gori, je pomigala Noetova barka s kožo na glavi, da so se zamajali Šmarna gora, Golovec in Rožnik. Uboga muha se je vsled tega prestrašila ter zletela s Šmarne gore in nekaj časa krožila nad vrhovi. Ko pa so se vrhunci na glavi umirili je pa sedla muha na drug hrib. Nikoli nismo imeli oči tako zvesto uprtih v Noetovo barko kot v takih slučajih.

Jeraj in Milar, kateremu se je negativ Jerajeve roke poznal še dolgo na licu, sta ostala skregana skozi celo študijsko dobo na gimnaziji, le ko smo napravili maturo sta se pobotala, da ostaneta pač prijatelja za bodoče življenje.

Ker se je pa takrat zvedela prava resnica, sva prišla moj prijatelj in jaz v slabo luč pri tovariših. Ali ker sva se primerno izgovorila in povedala, da je bilo to le maščevanje za nekolegijalno postopanje pri matematični nalogi, katero sva vsled tega pisala vsak za trojko, so se pomirili razburjeni duhovi maturantov.

Na večer dneva, ko smo dobili zrelostna izpričevala, smo napravili kot zaključek gimnazijskega življenja podoknico Noetovi barki, pri kateri so delovali vsi novopečeni abiturijenti. Proizvajala se je simfonija: „Noetova barka“ in sicer brez not. Kompozicija sama na sebi je brez vodilne melodije, nastopajo pa po vsem moderne disonance. Že koj pri uverturi smo imeli smolo. Ker smo proizvajali popolen živalski orkester, to je da smo rigali, mijavkali, tulili, mukali, rullili, lajali, rjuli, krulili, meketali, kokodajskali, skovikali, žvižgali, razgetali in gagali, smo privabili precej ljudi, med njimi tudi uho postave z zadnjim krajcem pod vratom, kateri nam je v imenu postave prepovedal proizvajati novo simfonijo iz treh razlogov.

1. Ker nismo komad predložili c. kr. policiji v pregled,

2. ker ni na c. kr. policiji priglašen nikak orkester živalskih glasov,

3. ker nismo napovedali koncerta na c. kr. policiji.

Po dolgem pregovarjanju s policajem smo vendar prekinili proizvajanje za nedoločen čas, da nam potrdi c. kr. policija one tri točke, katere nam je njen delegat stavil kot ultimatum. Ker se pa ni hotel pobrigati nihče za nadaljne dovoljenje, traja prekinjenje koncerta za nedoločen čas še danes.

F. Golar.

Pesemca.

Oj, jaz pa pojdem
v loko pisano za vas —
tam cvete dekle
rdečih lic in plavih las.

Kot zor je svetla,
jasna, in njen bistri smeh
blesti, zveni sred
rožastih gredic in leh.

„Pozdravljeno mi
dekle ljubo, v senčni gaj
me spremi na
veseli gozdni raj,

kjer kos na brezi
pesem svatovsko drobi,
in bor se stari
kot ošaben svat drži,

in sestra breza
šotor zgrinja pod seboj —
vsa nežna, bela
kot dekliček sladki moj!“

Kako smehlja se
njenih usten rožni slaj —
„oj, dragi, nama
k župniku mudi se zdaj.

Ljubezni polne
moje so oči,
in angel tih pod
srcem mojim se budi.“

Iz vojašnice.

Korporal: Janez Brluga, kaj bi storili, če bi Vam prisolil klofuto?

Brluga: V civilu bi vam prisolil tri!

V postu.

Stara devica (ki pozno ponoči zasači v svojem stanovanju vlomilca): Stojte, vlomilec . . .

Vlomilec (jo prekine): Ali, dražestna gospica, saj nisem vlomilec, tu sem čakal na vas, da poprosim vaše roke!

Stara devica (vzhičena): . . . na srcé dragec!

Iz notranje Afrike.

Neki angleški raziskovalec Afrike, ki je prodril do Mižokolumbije, poroča, da je pri tem ljudstvu zasledil epidemična kurja očesa, katera so po vsej priliki zanesli Evropejci. Omenjeni raziskovalec je prinesel iz Afrike lepo zbirko kurjih očes in jo izročil britskemu muzeju v Londonu.

Kovačev.

Misel.

Enemu duša je mirka, Kaj si med prve krenil?
drug brezskrbno srka Raje bi šel in naplenil
si razkošja povsod. polno si dušo lepot!

Risal Henrik Smrekar.

Slovenac i Hrvat,
za uvijek brat i brat . . .

„Kurentova“ izvirna poročila od 1. aprila.

Zagreb, 1. aprila. (ŽK) Židovska korespondenca poroča, da bodo zagrebški židi zapustili Zagreb in Jugoslavijo sploh, ker se jim obetajo slabi časi. (Op. uredn.: V Ljubljani je bila vsled te vesti velika radost.)

Dunaj, 1. aprila. Cesar Karl ni odpotoval v Švico, kakor smo poročali, ampak je rekel, da bi rajše prišel na Dunaj.

Dunaj, 1. aprila. Tu sta trčila vkup dva sprevođa štrajkujočih; v enem sprevođu so bili suplenti, ki so zahtevali, da naj se jim poviša plača od 7 na 10 K dnevno, v drugem so bili nezaposleni, ki so zahtevali, da se jim zviša podpora od 12 na 24 K dnevno. Prišlo je do spopada; v bitko so posegli tudi mestni pometači, ki so rekli, da ne bodo več pometali po 30 K na dan, ako bodo demonstrantje smetili po ulicah.

Rim, 1. aprila. Neki učenjak je nepobitno dokazal, da bi bila svetovna vojna 2 leti prej končana, ako bi bili Italijani za kaj. Italijani so to priznali in so zato odstopili od svojih zahtev.

Babje Selo, 1. aprila. Tukajšnji občinski svet je odrekel Wilsonu častno občanstvo, ker se je premalo potegnil za nas.

Ljubljana, 1. aprila. Zbor strokovnjakov je sklenil, da bo slovenska univerza v novi domobranski

vojašnici, ker je blizu semenj in podkoyalnica. Tam bodo namreč učenjaki prodajali svojo učenost, učenci pa bodo morali biti dobro podkovani.

Ljubljana, 1. aprila. Tu so danes ponoči izginili vsi napisi, ki so še spominjali na avstrijsko sužnost. To se je bajе zgodilo na povelje sl. magistrata.

Brno, 1. aprila. Vesti, da se dr. Šusteršič tu slabo počuti, so neresnične. Počuti se zelo dobro.

Zagreb, 1. aprila. Iz obupa nad tem, da bo Jugoslavija res obstojala, se je danes Stipa Radić v zaporu obesil. K nesreči so ga pravočasno rešili.

Pariz, 1. aprila. Pariška mirovna konferenca je sklenila, da bo dala tudi malim narodom svoje pravice.

Ljubljana, 1. aprila. Ker se je mestni magistrat sprl s polit. društvom za poljanski okraj, ali naj se trg pred Mestnim domom imenuje „Gasilski trg“ ali „Trg kralja Petra“, je mestni svet sklenil, naj se ta trg še naprej imenuje „Cesarja Jožefa trg“.

Ljubljana, 1. aprila. Ker vsled pomanjkanja premoga ne bo v Ljubljani ne plina, ne elektrike, ne vode, so sklenili vsega hudega že navajeni meščani, da bodo hodili namesto po nerazsvetljenih, po temnih ulicah in namesto vode, bodo pili vino.

Iz vojašnice.

Stotnik (po predavanju o vojnem pohodu): Povejte mi, Suhabednik, na kaj morate biti vselej pripravljeni?

Suhabednik: Javljam pokorno, gospod stotnik, na nekaj gorkih klofut od gospoda narednika!

Tehtni razlogi.

A: Zoper naredbe prehranjevalnega poverjenika imate komaj en razlog.

B: Enega? Celo pol tucata, če hočete!

A: In sicer?

B: Ženo in pet otrok.

Da se ne utruđi.

Sodnik: Zdaj preberem vse vaše dosedanje kazni.

Obtoženec: Ah, dovolite gospod predsednik, da se za ta čas vsedem.

Risal M. Gaspari.

Slovenski mecen: „Jaz bi že kupil to sliko, ko bi poznal to dekljico in ko bi vedel, čigava je tota breza.“

V beznici.

Gost: Natakar, ali ni tu nobenega stranišča?

Natakar: Prosim, česar ni na jedilnem listu, tega nimamo.

Iz šole.

Učitelj: Oče ima 36 let; sin 9 let; v kakšnem razmerju je očetova starost k sinovi?

Učenec: 36 : 9, ali okrajšano 4 : 1.

Učitelj: Kaj to pomeni?

Učenec: Ko je oče imel 4 leta, je sin imel 1 leto.

O te služkinje.

— Čemu ste bili pognali hišno?

— Ta neamna punca ni pustila, da bi jo moj sin poljubljaj.

Zagorele so planine,
plamen jih je tih objel;
v dušo žar mi njih zasine,
ko sem v vas zagorsko šel.

Nagel je na oknu sanjal,
drugoval mu rožmarin;
k ljubi sem vesel se sklanjal,
prosil šopek za spomin.

Pa ni rožic meni dala,
in osamljen v mrak sem šel —
se pri oknu je smejala,
jaz sem nagel rdeči klel.

Drugega je bil privabil,
ki mi rože je ukral —
v kamrico se je povabil
in pri ljubici zaspal.

Dragi Kurent!

Naša vlada je zaprla in odpravila javne hiše ljubljanske v Ljubljani, Mariboru, Celju in Ptuj. Nek ljubljanski dnevnik pristavlja k temu poročilu to le: „Bog nam daj Trst, Gorico, Celovec in Beljak že zato, da bomo še tam to nesnago odpravili.“ Kar zavriskal sem, ko sem bral ta dostavek. Kje ste, diplomati, da ste to prezrli? Ne zamudite časa in takoj podprite s tem blagim namenom naše zahteve po Trstu, Gorici, Celovcu in Beljaku in ni vrag, da se konferenci ne bo omečilo srce. Vsako sredstvo se mora izrabiti, ker cilj je svet!

Beka.

Laška slava.

Futuristična slika.

Slikal Henrik Smrekar.

Jžanska pridiga.

Prišel je svoječasno novo imenovani župnik v Jžansko faro. Tam so bili v tistem času zelo razposojeni fantje. Da bi jih izpreobrnil, je župnik odredil prvo nedeljo, da bo pridiga samo za domače fante. Res so se v nedeljo zbrali vsi fantje iz fare in so prišli k napovedani pridigi. Ko stopi župnik na prižnico, pozdravi najprvo vse farane ter jim reče: „Da boste videli in slišali, kakšni da ste, Vam hočem za zgled moje današnje sanje povedati. Sanjal sem namreč, da sem bil na drugem svetu in sem hotel zvedeti, kje se nahajajo duše do sedaj umrlih farmanskih fantov. Pridem pred nebeška vrata, potrkam, na kar pride sv. Peter ter me vpraša, kdo sem in kaj želim. Povem mu da sem župnik z Jga in da bi rad zvedel, koliko mojih farmanov je v nebesih. „Z Jga, to vem iz glave, ni nobenga tu,“ odgovori ostro sv. Peter ter zapre zopet vrata. Pridem pred vice in pokličem prednico vernih duš, katera mi ravno tako pove, kakor sv. Peter v nebesih. Ves žalosten grem proti peklju, potrkam na železna vrata, nato prižvižga hudiček in na moje vprašanje odgovori, da kar pekel obstoji, ni bilo še Jžanca notri.

„Kam pa so vendar šli?“ vprašam dalje, — „ker jih ni ne v nebesih, no v vicah in ne v peklju?“

„Mi ni znano,“ zarjove hudič in zaloputne vrata za seboj.

Ves žalosten hočem iti nazaj, odkoder sem prišel ter grem po dolgem mostovžu, kjer srečam hudička. Nagovorim ga sledeče:

„Prosim gospod hudič, morebiti mi morete pojasniti, kje se nahajajo duše mojih faranov?“ Hudič se mi nasmeja in pokaže s kremplji smer, kam naj se obrnem. Prišedši do velikih železnih vrat, zagledam napis: „Pisarna general-hudiča-Lucifer.“ Potrkam in ko se vrata odpro, kaj vidim, predragi krisjani, kaj mislite? Hudič je imel na vilicah nabodenga lžanca in ga je slastno cukal in požiral. — Toraj vidite predragi, kam boste prišli: „Ne v nebesa, ne v vice in tudi ne v pekel, — ampak v hudičevo danko.“

Kritik št. 1: Tako! Še par korektur, pa bo stvar čisto dobra.

Kritik št. 2: Kritik št. 1 je čisto navaden osel. Popravite.

Kritik št. 3: Kaj pa! Stvar je precej čedna — ampak mora biti vse čisto drugače narejeno.

Kritik št. 4 i. t. d.: Vsi ljudje vse vedo, vsi kritiki vse znajo! . . . Tako so skupno ustvarili popoln umotvor.